

## **Reino Haimilahti viestittää seurakuntalaisille sakramenttityöryhmän tuloksia seurojen jälkeen Mikkelissä 11.10.2015**

Niin kuin useimmat tiedätte, niin olen ollut yhtenä mukana siinä työryhmässä, jonka saarnaajienkokous on asettanut vuonna 2014. On varmaan nyt tarpeellista, koska tämä työryhmä on saanut työstään jonkunlaisen johtopäätöksen, niin syytä siitä myöskin täällä kristityille kertoa.

Kesällä 2014 Helsingin seurojen yhteydessä asetettiin niin sanottu sakramenttityöryhmä. Siihen ovat kuuluneet Pekka Liuksiala, Heikki Purtaanen puheenjohtajana, Seppo Karhu, Unto Rantanen, Reino Haimilahti ja Veli-Matti Koskimaa. Unto Rantasen sairastuttua ryhmään valittiin myös Seppo Parviainen. Ryhmän tehtäväksi annettiin tutkia ja valmistella alttarin sakramentin toimittamista omilla rukoushuoneillamme kuten Norjassa, Ruotsissa, Amerikassa, sekä kasteen toimittamista omien saarnaajiemme toimesta. Työryhmä on kokoontunut useamman kerran puheenjohtajan kutsumana ja ollut myös yhteydessä evankelis-luterilaisen kirkon piispoihin, joiden kanssa on käyty keskusteluja. Ryhmä on työssään käyttänyt asiantuntijoita, asiantuntijoiden apua erityisesti lakiasioissa. Ryhmän jäsenet olivat myös jouluseuroissa Jellivaarassa 2014 ja helluntaiseuroissa Kiirunassa 2015, joiden yhteydessä keskusteltiin asiasta Lapinmaan vanhimpien kanssa.

Sakramenttien omiin käsiin ottaminen eli sakramenttien toimittaminen omilla rukoushuoneillamme saarnaajien toimesta merkitsee kirkon jäsenenä kirkkolain ja -järjestyksen rikkomista. Tämän päätöksen seurauksena näyttää nyt tällä hetkellä tällaiselta: ehtoollisyhteys evankelis-luterilaiseen kirkkoon katkeaa siis herätysliikkeeltä. Saarnaajiemme toimittama, suorittama kaste ei johda luterilaisen kirkon jäseneksi vaan nämä tulevat hoidettavaksi siviilirekisterin kautta. Järjestöriippikoulut loppuvat ja jos siirrytään omaan rippikouluun ja rukoushuoneessa pidettäviin konfirmaatioihin ilman ev.-lut. kirkon konfirmaatiota, ei ole mahdollisuutta kirkolliseen vihkimiseen, ei myöskään ole mahdollisuutta vaikuttaa kirkon asioihin luottamushenkilönä, ei ole mahdollisuutta kummiksi ev.-lut. kirkon kastetilaisuudessa. Kirkon tilojen saanti vaikeutuu tai käy mahdottomaksi, kun emme noudata kirkon tunnustusta ja järjestystä. Lakkaamme olemasta kirkon sisäinen herätysliike ja lähetystyö jatkuu ennallaan.

Tässä on nyt kerrottu niin kuin tämän työryhmän saamista tuloksista eli siitä mitä se on huonoimmillaan. Mutta tässä ei ole puhuttu tässä selvityksessä oikeastaan mitään siitä, mitä tällä päätöksellä saavutetaan. Olen jotakin itse siitä ajatellut ja esimerkiksi se, että me saamme omalla rukoushuoneella kaikessa rauhassa ja vapaudessa viettää ehtoollista keskenämme, eikä meidän tarvitse kantaa huolta niistä kaavoista ja järjestyksistä, joka on nyt ollut jatkuvasti huolen aiheena kun kirkossa näitä tilaisuuksia on järjestetty. Se on yksi iso plussa, jonka voimme merkitä jokainen sydämellemme.

Lapsien kastamisesta: jatkuvasti saamme kuulla siitä, kuinka murheellisia on lasten vanhemmat siitä, kun se on valtavan suuri se pimeys, kun kirkon papit suorittavat lapsen kasteen ja sanovat, että nyt tässä kasteessa tämä lapsi otetaan pimeyden valtakunnasta Jumalan valtakunnan jäseneksi. Hän saa Pyhän Hengen ja uudestisyntyy Jumalan lapseksi. Se on aivan vastoin Raamattua, ja tämä on yksi suuri syy, minkä tähden tälle tielle ollaan lähdössä. Siis mehän uskomme, niin kuin Raamattu sanoo, että Vapahtajan sanojen mukaan lapsella on usko ja siinä uskossa, niin kuin ne kaavan sanat kuuluvat, jota tämä ryhmä on myöskin tutkinut, että siinä uskossa me kastamme tämän lapsen. Ei siihen uskoon, niin kuin ev.-lut. kirkon kaava kuuluu. Siis toisin sanoen, siellä ajatellaan niin, että nyt hänet otetaan uskoon. Me uskomme niin, että lapsella on usko ja siinä uskossa me nyt hänet kastamme Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja Jumala tekee liiton tämän lapsen kanssa. Ja se liitto on Jumalan puolelta vahva. Mutta lapsen, niin kuin me hyvin

tiedämme ja omat kokemukset osoittaa, että lapsi rikkoo tämän liiton, mutta hän palaa kasteen armoliittoon jokapäiväisen parannuksen ja katumuksen kautta, niin kuin oppi-isä tämän asian opettaa.

No että se tämä rekisteriasia, sehän on sellainen yksi vanhastaan vähän kipeä asia, koska on totuttu siihen ajatukseen, että ne ovat Jehovan todistajat ja jotkut muut ja ateistit ovat siviilirekisterissä. Nyt on kuitenkin niin, että sekin, mistä kirkko ostaa palvelunsa, on sama rekisteri, missä on kaikki muutkin ihmiset, että siitä ei tarvitse huolta kantaa sillä tavalla, että nyt minä joudun johonkin erinomaiseen tai erikoiseen rekisteriin. Haluan nyt tämän puhua sillä tuntemisella, jonka itse olen nyt tästä löytänyt näitä plus-puolia tähän asiaan.

Järjestöriippikoulut loppuvat, mutta siirrytään omaan rippikouluun. Ja niin kuin vanhimmat on meille kertoneet siitä rippikoulusta, jota Ruotsissa on nyt jo monen vuoden aikana toteutettu, että alku oli hyvin samaan tapaan ja samanlaisella ohjelmalla, kuin mitä on kirkossa rippikoulu, jossa paljon kiinnitetään huomiota näihin ulkonaisiin asioihin. Mutta ovat kertoneet, että nyt yhä enenevässä määrin nämä rippikoulut ovat sielunhoitokouluja eli niin kuin rippikoulu-nimikin jo sanoo. Että lapset tulevat tuntemaan sen oikean Kristuksen opin ja armonjärjestyksen ja pääsevät omilla sydämillä myöskin tuntemaan ja kokemaan sitä asiaa. Ja se tulee olemaan myöskin iso iso merkitys ja siunaus meidän kristillisyydellemme.

Täällä sanotaan, puhutaan siitä, että rukoushuoneessa pidettävä konfirmaatio ei johda sitten, eli ei ole mahdollista kirkolliseen vihkimykseen. Täällä on paljon meitä minun ikäisiä ja vanhempia ja vähän nuorempiakin, jotka on jo vihitty täällä rukoushuoneella, tässä rukoushuoneessa tai jossakin muussa rukoushuoneessa. Ja ne juhlat on ollut arvokkaita ja kalliita. Ja kun ajattemme ja lisäämme siihen sen, että ne saarnaajat, jotka tuntevat meidän lapsemme ja nuoremme aina sydämestä asti, suorittavat sen vihkimisen Jumalan sanan mukaan ja Jumalan sanaa käyttäen liittävätkin nämä nuoret yhteen, se on varmasti yhtä suuriarvoinen kuin sellaisen papin suorittama vihkimys, jossa pappi ei tunne näitten nuorten sydämen laatua muuta kuin sen, mitä he kuulevat kerrottavan.

Tämä on varmasti totta myöskin ja pitää paikkansa, että ei ole mahdollisuutta vaikuttaa kirkon luottamushenkilönä, jos ei ole kastettu ja konfirmoitu. Mutta ne jotka ovat tähän tehtävään eli jotka ovat kastettu ja konfirmoitu, niin heillä on siihen vielä täysi mahdollisuus ev.-lut. kirkon jäsenenä. Ja olen sitäkin asiaa ajatellut, että meidän tulee myöskin rukoilla edelleenkin Jumalalta voimaa niille, jotka siinä tehtävässä tällä hetkellä ovat, että he voisivat olla sinä suolana ja sinä maailman valkeutena, josta meidän saarnatekstissä meille puhuttiin. Sillä mistä valkeus tulee, jos se ei tule elävästä kristillisyydestä? Ei ole mahdollisuutta kummeiksi ev.-lut. kirkon kastetilaisuudessa. Mutta niitä kastetilaisuuksia, joita saarnaajat eli kristityt keskuudessaan järjestävät pienille lapsille, siellä on kyllä kummitädeille ja -sedille on kyllä paikkoja, ja Jumala on siunannut ja siunaa kristillisyyttä varmaan jatkossakin näin.

Sitten tässä on sanottu tästä kirkon tilojen saannista, että se vaikeutuu tai käy mahdottomaksi. Nyt se näyttää tältä, mutta me emme tiedä todellisuudessa, mitä tulee tapahtumaan. Tämä on nyt enempi, sanoisin, että se on niin kuin sellainen tämänhetkinen näkymä, mutta tilojahan on paljon muitakin, monilla paikkakunnillahan on omat rukoushuoneet, ja on myöskin muita tiloja, ja näyttää myöskin siltä, että kohta on näitä entisiä kirkon tiloja on ostettavissa vaikka joka kylästä. Kirkollahan on ja niin kuin asiantuntijat kertovat että siellä on talous todella ahtaalla ja sieltä saattaa niitä rakennuksia saada jopa toisillekin.

Lakkaamme olemasta kirkon sisäinen herätysliike. No, se näyttää nyt tältä tällä kerralla, että kirkko tekee omat ratkaisunsa, mutta herätysliikkeenä me voimme toimia tässä maailmassa ja meidän tulisikin toimia yhä suuremmalla suuremmalla antaumuksella eli uskomalla ja luottamalla Pyhän Hengen johdatukseen.

Lähetystyö jatkunee ennallaan. Sain olla mukana sellaisessa pienessä keskustelussa Hämeenlinnan lähetystukipäivän yhteydessä, jossa oli Inkerin kirkon piispa ja kirkon sihteeri, ja he kyllä näkivät sellaisen varjon, joka on lähtenyt evankelis-luterilaisesta eli meidän kirkostamme, sellaisen varjon, jossa ei nyt suorastaan uhata, mutta sellainen kuva annetaan, että jos yhteistyö meidän kanssamme jatkuu tämän päätöksen jälkeen, niin siellä saattaa tulla eteen se, että rahavirrat ev.-lut. kirkosta Inkerin kirkkoon päin heikkenee. Mutta piispa sanoi: niitä diakoneja, niitä katekeettoja, jotka Inkerin kirkko on siunannut tehtävänsä, niitä ei tulla millään tavalla heidän työssään häiritsemään. Se oli hänen...

Tässä sanottiin lopuksi tässä raportissa, että sakramenttiryhmän tehtävänä oli myös valmistella kaste- ja ehtoolliskaavat. Niitä on työstetty, niistä on keskusteltu vanhimpien kanssa ja ne ovat nyt valmiina. Ja tämän paperin allekirjoittaja on Heikki Purtanen, puheenjohtaja. Halusin kertoa tämän kristityille, ja tutkiskelkaamme niitä asioita sydämissämme ja rukoillaan Taivaan Isältä johdatusta ja sitä hetkeä, jolloin ne myös saamme toteuttaa.